

תפ"ח 34491/12/14 - מדינת ישראל נגד ג'ומעה צבאח, פאדי פלאח

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 אפריל 2016

תפ"ח 34491-12-14 מדינת ישראל נ' צבאח ואח'

בפני: כב' השופט נתן זלוצ'ובר, אב"ד

כב' השופטת יעל רז-לוי

כב' השופט שלמה פרידלנדר

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ - עו"ד ענבל ברסאנו

נגד

הנאשמים: 1. ג'ומעה צבאח (עציר) ע"י ב"כ עו"ד

רסלאן מחאג'נה

2. פאדי פלאח ע"י ב"כ עו"ד זאיד כנען

גזר דין

השופט נתן זלוצ'ובר, אב"ד:

ביום 10.11.2015 הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם, לאחר הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, כאשר ביחס לנאשם 1 יש גם הסדר לעונש וביחס לנאשם 2 הצדדים טענו באופן חופשי. הנאשמים הורשעו בעבירות כמפורט להלן:

הנאשם 1

א. הצעת שוחד (מתן שוחד) לעובד ציבור - עבירה לפי סעיפים 290+291 לחוק העונשין- התשל"ז - 1977 (להלן "החוק").

ב. ניסיון להחדיר ציוד קצה רט"ן - עבירה לפי סעיף 52(ב)(2)(א) בנסיבות ס"ק (3) לפקודת בתי הסוהר (להלן "הפקודה") בצירוף סעיף 25 לחוק.

ג. החזקת ציוד קצה רט"ן - עבירה לפי סעיף 52(ב)(2)(ה) בנסיבות ס"ק (3) לפקודה.

הנאשם 2

א. ניסיון להחדיר ציוד קצה רט"ן - עבירה לפי סעיף 52(ב)(2)(א) לפקודה בצירוף סעיף 25 לחוק.

ב. סיוע להצעת שוחד (מתן שוחד) לעובד ציבור - עבירה לפי סעיף 290+291 בצירוף סעיף 31 לחוק.

כתב האישום המתוקן

ביום 15.09.2014 הנאשם 1 פנה לסוהר שעבד באגף הביטחוני בו הוחזק הנאשם 1 והציע לו תשלום של ₪ 100,000 ₪ ליום. הסוהר סירב ודיווח על כך לממונים עליו.

ביום 17.11.2014 פנה שוב הנאשם 1 לסוהר, הזכיר לו את השיחה הקודמת ביניהם והציע לו להכניס לאגף, בכל משמרת, שניים - שלושה טלפונים סלולריים (להלן "טל"ס") תמורת סכום של ₪ 60,000, כאשר הטל"ס יועבר לאסירים הביטחוניים שמרצים עונשם באגף, לרבות לנאשם 1.

בהנחיית הממונים עליו, השיב הסוהר כי יחשוב על הצעתו. במהלך המשמרת של הסוהר, הנאשם 1 אמר לסוהר, כי האסירים באגף מבקשים מכשירים סלולריים קטנים והסוהר יקבל תשלום של ₪ 10,000 ₪ עבור כל טל"ס.

ביום 21.11.2014 פנה הנאשם 1 שוב לסוהר ושאל אותו אם חשב על ההצעה. הסוהר השיב בהנחיית הממונים עליו כי הוא רוצה סכום כסף גבוה יותר. הנאשם 1 ביקש מהסוהר שירכוש טל"ס עם מספר אחר, על מנת שלא יוכלו לעקוב אחריו ושיביא את הטל"ס בכניסתו למשמרת הבאה באגף.

ביום 27.11.2014 שוב פנה הנאשם לסוהר ואמר לו שהוא מעוניין שהסוהר יכניס הרבה טל"ס לאגף (אפילו 100 טל"ס), כמה שיותר מהר ושהסכום הגבוה ביותר שהנאשם 1 יוכל לשלם לו הוא ₪ 15,000 ₪ עבור כל טל"ס. לאחר שהסוהר ציין שהוא מעדיף שיביאו לו טל"ס ולא לרכוש בעצמו, ציין הנאשם 1 שהוא יוכל להפגיש אדם מטעמו עם הסוהר, שימסור לו שני טל"ס וכן ₪ 15,000 ₪ ולאחר שהסוהר יכניס את הטל"ס לאגף יקבל עוד ₪ 15,000 ₪. בהנחיית הממונים, הסוהר הסכים להצעה ובאותו ערב מסר לנאשם 1 מספר טלפון מבצעי.

סמוך ליום 27.11.2014, התקשר הנאשם 1 מהכלא לנאשם 2 באמצעות טל"ס בו החזיק והשניים סיכמו ביניהם להכניס ציוד קצה רט"ן ולעשות בו שימוש, כשהנאשם 1 יודע שיש אפשרות קרובה לוודאי שמכשירי הטלפון הניידים יאפשרו קידום של מעשה טרור או קידום פעילותו של ארגון טרור שיש בהם כדי לפגוע בביטחון המדינה.

ביום 29.11.2014 התקשר הנאשם 1 מטל"ס שהחזיק בכלא בניגוד לחוק, לטלפון המבצעי, שאל את הסוהר איפה ירצה להיפגש עם הנאשם 2 והציע לו מקומות מפגש בירושלים, הסוהר סירב. סמוך לאחר מכן, התקשר שוב הנאשם 1 לסוהר והודיע לו שפגישתו עם הנאשם 2 תדחה למחר.

למחרת, שוב התקשר הנאשם 1 לסוהר וביקש ממנו להיפגש עם הנאשם 2, אולם הסוהר סירב. למחרת, ביום 01.12.2014, שוב התקשר הנאשם 1 לסוהר והודיע לו שהפגישה יכולה להיערך באותו יום, אך הסוהר ביקש לדחות את מסירת הטל"ס בשבוע ולקיים את הפגישה בבוקר בבאר שבע.

בתאריך 06.12.2014 התקשר שוב הנאשם 1 לסוהר וביקש שימסור לו את מקום המפגש המדויק עם הנאשם 2. הסוהר, בהנחיית מפעיליו אמר שיסגור זאת מול הנאשם 2 וסוכם שהסוהר יהיה בקשר עם הנאשם 2 ביום 08.12.2014 ויתאם איתו הכל.

הנאשם 1 סיכם עם הסוהר, כי ביום רביעי, יומיים לאחר שיוכנסו הטל"ס לכלא, הסוהר יקבל סכום נוסף של 15,000 ₪. הנאשם 1 ציין, כי במשלוח שיקבל הסוהר מהנאשם 2 יהיו גם אזניות ומטען והסוהר הסכים להעבירם.

בתאריך 07.12.2014 הנאשם 1 התקשר לסוהר מספר פעמים וסגר עימו את כל הפרטים. הנאשם 1 מסר לסוהר את מספר הטל"ס של הנאשם 2 ואת שמו ("פאדי") ועדכן אותו, כי ימסור לנאשם 2 את מספר הטל"ס של הסוהר, על מנת שיתאמו ביום שני בבוקר.

הנאשמים תיאמו, כי הנאשם 2 יגיע מירושלים לבאר שבע ויפגוש את הסוהר במקום המפגש, ימסור לו את הכסף ואת הטל"ס וחפצי ערך נוספים שביקש ממנו הנאשם 1.

בתאריך 08.12.2014 התקשר שוב הנאשם 1 לסוהר וידא שהוא מגיע לבאר שבע למפגש ואז הסוהר התקשר לנאשם 2 אשר עדכן אותו שהוא ממתין לו ליד בית החולים סורוקה.

סמוך לשעה 10:00 הודיע הסוהר לנאשם 2 כי הוא בחנין של תחנת מרכזית בבאר שבע והנאשם 2 הגיע לשם ומסר לסוהר 15,000 ₪, שני טל"ס, מטען, אזניות, שעון, בושם וארבעה כרטיסי סים.

במהלך המפגש התקשר הנאשם 1 לטל"ס של הנאשם 2 והנאשם 2 אישר כי המסירה לסוהר בוצעה. הנאשם 2 סיכם עם הסוהר, כי בעוד יומיים יפגשו שוב באותו מקום והוא ימסור לסוהר 15,000 ₪ נוספים.

בסיום המפגש, הגיעו שוטרים למקום וצעקו לעברו "משטרה", הנאשם 2 סירב לעצור והמשיך ללכת עד שהשוטרים נאלצו להשתמש בכוח סביר על מנת לעצרו.

הנאשמים במעשיהם ניסו להכניס ציוד קצה רט"ן לכלא, ולהחזיקו על ידי הנאשם 1 והנאשם 1 החזיק בציוד קצה רט"ן, במטרה לפגוע בביטחון המדינה ועשה בו שימוש. הנאשם 1 עשה זאת כשהוא מודע לאפשרות קרובה לוודאי שמכשירי הטלפון הניידים יאפשרו קידום של מעשי טרור, או קידום פעילותו של ארגון טרור.

ראיות וטענות לעונש

מרישומי הפלילי של הנאשם 1 עולה, כי לנאשם הרשעה מיום 12.06.2008 בבית משפט צבאי, בגין 4 עבירות של ניסיון לרצח ו-4 עבירות של חברות בהתאגדות בלתי חוקית. בגין עבירות אלה הושתו על הנאשם 22 שנות מאסר בפועל. בנוסף לאמור, יש לו הרשעות נוספות בגין עבירות רבות של יידוי אבנים, אימון צבאי ללא היתר, החזקת נשק ללא רישיון, מגע עם סוכן אויב, מעשה הכנה על מנת לפגוע בביטחון המדינה. בגין עבירות אלה הושתו עליו בעבר שני עונשים של מאסרים בפועל. האחד לתקופה של 26 חודשים והשני לתקופה של 18 חודשים.

תסקיר שירות המבחן - הנאשם 2

הנאשם 2 בן 26, נשוי ואב לשני ילדים בגילאים 4 וחצי ושלוש וחצי שנים. כשהיה בן 17 עזב את הלימודים והחל לעבוד

על מנת לסייע בכלכלת הבית. הנאשם 2 ללא עבר פלילי. הוא הכיר באחריותו על מעשיו, והביע צער ומבוכה על ההליך המשפטי המנוהל נגדו. הוא הביע חששות כבדים מההשלכות של הליך זה על משפחתו. הנאשם 2 שלל את האפשרות שמניעים אידיאולוגיים הם שהובילו אותו לבצע את העבירות וטען שהמניע היחיד שעמד לנגד עיניו הוא כלכלי, בשל מצוקה כלכלית קשה בה היה באותה תקופה והצורך הדחוק שלו לקבל כסף בדרך מהירה וקלה לכאורה.

קצין המבחן התרשם, כי הנאשם 2 מתקשה לעיתים להתמודד עם מצבים שנחווים על ידו כמתסכלים ושבמקרים אלה הוא נוטה לפעול בצורה אימפולסיבית ובלתי שקולה, וללא יכולת לחשוב על ההשלכות האפשריות של מעשיו. להערכת קצין המבחן, התנהגות זו מהווה גורם סיכון למעורבות במעשים פורצי גבולות ועברייניים. עוד התרשם קצין המבחן, כי הנאשם בעל מערכת ערכים נורמטיבית ובעל רצון ויכולת לנהל אורח חיים תקין. כמו כן, לדעת קצין המבחן, מעצרו בתיק זה למשך חודש ימים בפעם הראשונה בחייו, היווה עבורו התנסות מטלטלת, וגם המשך שהייתו במעצר בית במשך חודשים רבים בהם חלה החרפה קשה במצבה הכלכלי של המשפחה, המחיש לו את חומרת מעשיו והשלכותיהם הקשות. להערכת קצין המבחן אלו מהווים גורמי סיכוי לשיקום.

בהתאם לאמור, ולאור הערכת קצין המבחן, כי שליחתו של הנאשם 2 לריצוי מאסר בפועל, תהיה בעלת השלכות קשות ופוגעות מאוד בו ובמיוחד בבני משפחתו התלויים בו, המליץ קצין המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

התובעת ציינה בטיעוניה לעונש, כי לגבי הנאשם 1 הצדדים הגיעו להסדר טיעון ביחס לעונש המאסר בפועל, במסגרתו יושתו על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל, כאשר שנתיים מתוכן ירצה בחופף ושנתיים במצטבר למאסר הארוך אותו הוא מרצה היום. (22 שנים מתוכן נותרו לו לריצוי 12 שנים). התובעת ציינה, כי במסגרת ההסדר, נלקחו בחשבון שיקולים ראייתיים שונים והגם שהעונש שהוסכם הוא נמוך מעט, במכלול השיקולים הוא סביר. הוסכם בין הצדדים, כי לא ינוכו ימי מעצרו בתיק זה.

התובעת ביקשה, כי יושת עונש מאסר מותנה משמעותי שיהווה גורם מרתיע לנאשם. עוד ביקשה לחלט את כספי השוחד בסך 15,000 ₪ וכן לחלט את כל הציוד שנתפס ולהטיל קנס מאוד משמעותי בגין ביצוע העבירה, פי 4 משווי טובת ההנאה.

התובעת ציינה שאינה יכולה לכמת את הנזק לביטחון המדינה, אך מעובדות כתב האישום עולה, כי הנאשם 1 היה מוכן להשקיע סכומים גדולים ועל מנת להילחם בתופעה הזו, יש להשתמש גם בכלים כלכליים.

התובעת הדגישה, כי עבירות של הברחת פלאפונים לאסירים ביטחוניים הן עבירות חמורות ופסיקת בית המשפט התייחסה לכך רבות. הטרור נעשה באמצעים שונים ומגוונים והסכנה לביטחון המדינה היא ממשית וחמורה. זאת בנוסף לעבירת השוחד שהיא חמורה כשלעצמה, חותרת תחת יסודות המשטר החברתי ומערערת את אמון הציבור ברשויות השלטון.

התובעת טענה, כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין הוא בין שנתיים וחצי לשלוש וחצי שנות מאסר, זאת בהתחשב בנזק הפוטנציאלי מביצוע העבירה והסיכון לביטחון המדינה.

ביחס לנאשם 2 טענה התובעת, כי הוא המוציא אל הפועל של הסיטואציה המתוארת בכתב האישום. עוד ציינה, כי יש לאזן בין עונשו של הנאשם 1 ובין עונשו של הנאשם 2. הנאשם 2 ללא עבר פלילי ויש להטיל עליו עונש בתחתית מתחם העונש המוצע אך לא ברף התחתון, היות ומדובר בביצוע מספר עבירות והן צריכות לבוא לידי ביטוי בענישה.

התובעת ביקשה להטיל על הנאשם 2 קנס משמעותי. לדבריה, אין לתת משקל למצוקה הכלכלית של הנאשם כפי שתוארה בתסקיר, ויתרה מכך, מצוקתו אף לא הוכחה. יש להעדיף את האינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם. עוד ביקשה התובעת, להטיל עליו עונש מאסר מותנה משמעותי.

ב"כ הנאשם 1 טען, כי עבירות של הברחת מכשירים ניידים לכלא הן נפוצות ולרוב נדונות בבית המשפט השלום, כאשר רמת הענישה שנקבעה בבתי המשפט השלום בעבירות אלה היא 6-14 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם 1 ביקש מבית המשפט לאמץ את הסדר הטיעון שהוא סביר בנסיבות העניין. כמו כן, ציין שיש לזקוף לזכותו של הנאשם שהוא הודה בכתב האישום וחסך זמן שיפוטי יקר.

לעניין הקנס טען ב"כ הנאשם 1, כי הנאשם אסיר מזה 10 שנים ונשארו לו עוד 12 שנים לרצות על תיקו הקודם. הוריו של הנאשם נפטרו במהלך מאסרו. לנאשם יש ילד בן 10 (שנולד כשהנאשם נעצר) ובמהלך המאסר הוא אף התגרש מאשתו. אין מי שידאג לו ואין לו יכולת לשלם קנס. בהתאם לאמור, ביקש ב"כ הנאשם לא להטיל עליו קנס כספי ולהטיל עליו מאסר על תנאי משמעותי.

ב"כ הנאשם 2 ציין, כי הנאשם הוא אזרח ישראלי תושב כפר עכאב שבמזרח ירושלים שאין לו השתייכות פוליטית או אידיאולוגית עם בני עמו מעבר לגדר ההפרדה. עוד ציין, כי הנאשם 2 נעדר עבר פלילי, הוא הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר. הנאשם היה עצור מיום 08.12.2014 עד יום 5.01.2015 והיה בתנאי מעצר בית מלא מיום 05.01.2015 עד יום 10.11.2015 ומאז עד היום הוא שוהה במעצר בית חלקי, משעות הערב עד שעות הבוקר. הנאשם לא הפר את תנאי המעצר. ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן באשר לחרטת הנאשם והשפעת ההליך הנוכחי עליו. עוד ציין, כי הנאשם ביצע העבירות בשל מצוקה כלכלית וביקש מבית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן, להסתפק בתקופה בה שהה הנאשם במעצר ולהטיל עליו עונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

אביו של הנאשם 2 ציין, כי הוא אזרח ישראלי, חונך את ילדיו טוב. הנאשם הוא בנו הבכור, הוא מסייע לו ולמשפחה. הוא ובני המשפחה מעולם לא ביצעו עבירות ולדבריו, הוא בטוח שאם הנאשם 2 היה יודע שיש במעשיו כדי לפגוע בביטחון המדינה הוא לא היה עושה זאת. הוא עבד בהסעות וחשב שזו עבודת הובלה רגילה. לדבריו, הנאשם לא הוביל נשק או סמים אלא כסף ושני מכשירי טלפון. אביו של הנאשם ביקש מבית המשפט להתחשב בו, וציין, כי הוא עשה טעות ולא יחזור עליה.

הנאשם 2 ציין, כי הוא אב לשני בנים. לדבריו, הוא מאוד מתחרט על מה שעשה, והיה עליו לחזור בו ברגע שראה שמדובר בסוהר. עוד ציין, כי אין לו עבר פלילי או ביטחוני, שהוא אזרח ישראלי, עובד בשטחי ישראל ומעולם לא הסתבך עם אף אחד. הנאשם ביקש שיתחשבו בו לעניין העונש.

דין

1. כמפורט בסעיף 40ב לחוק העונשין, **"העיקרון המנחה בענישה, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**, כאשר חומרת מעשה העבירה הינה בנסיבותיו. בדברי ההסבר להצעת החוק צוין, כי יחס הולם **"מבטא את עקרון הגמול"**.
2. הנאשמים הורשעו בניסיון להכנסת ציוד קצה רט"ן לאגף הביטחוני בכלא. הנאשם 1 הורשע אף בהחזקת ציוד קצה רט"ן ובהצעת שוחד לעובד ציבור והנאשם 2 בסיוע להצעת השוחד. תכליתן של עבירות אלה היא פגיעה בביטחון מדינת ישראל ושלווה הציבור.

הגם שבמקרה זה, בסופו של דבר, בשל ההתנהלות הנכונה של הסוהר ושב"ס נמנעה הברחת הציוד לאגף הביטחוני בכלא, יש להדגיש, כי בהכנסת ציוד קצה רט"ן לאגף הביטחוני בכלא טמון נזק פוטנציאלי רב. הכנסת אמצעי תקשורת לאגף הביטחוני מאפשרת לאסירים הביטחוניים לשמור על קשר עם גורמים עוינים מחוץ לכלא ולתכנן פעילות נגד ביטחון המדינה. במקרה זה, הנאשם 1 הוא אסיר בטחוני המרצה עונש מאסר ממושך (22 שנים) בגין ביצוע עבירות נגד ביטחון המדינה ולכן הפוטנציאל לנזק מתעצם.

בית המשפט העליון התייחס לא אחת לחומרת עבירת החדרת אמצעי תקשורת לבתי הסוהר בכלל ולאגפים הביטחוניים בפרט. כך למשל בע"פ 2891/12 **מדינת ישראל נ' מוראד רבעא** [פורסם בנבו] (15.07.2012):

"החומרה הנודעת להברחת טלפונים אל תוך בית הסוהר מקבלת משנה תוקף כאשר אמצעי התקשורת המוברח מיועד לאסירים ביטחוניים אשר ממשיכים לפעול כנגד המדינה אף בתוך בית הכלא. זאת ועוד: הטכנולוגיה הרווחת כיום במכשירי הטלפונים הניידים הופכת אותם ליותר מאמצעי לתקשורת קולית גרידא. כפי שמצוין בחוות הדעת שהגישה המדינה "הטכנולוגיה הקיימת במכשירים סלולאריים מתקדמים הקיימים בשוק מעניקה לכלואים יכולות תקשורת מגוונות עם גורמים מחוץ לכלא. מעבר לשיחות קוליות ושליחת מסרונים (SMS), ביכולת הכלואים לנהל שיחות וידאו בסלולר, לשגר מידע מסוגים שונים באינטרנט או חומר מצולם באמצעות תמונות (MMS)". הברחה של "כמות סיטונאית" של טלפונים ניידים חדשים היתה עלולה להיות אקט "שובר שוויון" שיש בו כדי להטות את הכף לטובת פעילותם של ארגוני הטרור בבית הכלא... במלים אחרות: הברחת מכשירי טלפון אל בין כתלי הכלא נחשבת על-ידי גורמי הביטחון לפעילות בעלת השלכות מזיקות ביותר. השלכותיה חורגות הרבה מעבר לשאלות של משמעת בבית הסוהר עצמו אל עבר היבטים ביטחוניים ממש ומניעת פעילות של פשע וטרור מחוץ לכותלי בית הסוהר. מבחינה זו, כל הברחה של מכשיר טלפון אל בית הסוהר יוצרת איום פוטנציאלי על שלום הציבור ומסכלת היבט חשוב של מטרות הענישה - ניתוקו של העברין המורשע מרשת הפעילות העבריינית, ככל שהוא עדיין קשור בה... שימוש בטלפונים בבית הכלא מסייע לאסירים ביטחוניים לשמור על יכולת מבצעית גבוהה וכתוצאה מכך להוציא לפועל פיגועים. באמצעות המכשירים הסלולאריים מקיימים האסירים הביטחוניים קשרים עם תשתיות הטרור הקיימות וכן מקימים חדשות, כל זאת מתוך כותלי הכלא. בפועל, שימוש בטלפונים סלולאריים מאיין, לפחות באופן חלקי, את נוכחות החומות הבצורות של הכלא ועולם כמנהגו נוהג רק לכאורה. על רקע הדברים האמורים, ברור שהענישה במקרים מסוג זה צריכה להיות משמעותית".

מדינת ישראל נמצאת במצב לוחמה מתמשך עם ארגוני הטרור השונים ועושה, באמצעות כוחות הביטחון, כל מאמץ אפשרי לסיכול ניסיונות של פגיעה בביטחון המדינה, על כל סוגיה.

מנגד, ארגוני הטרור ושליחיהם מתאמצים ליצור ולהגות תכניות "יצירתיות" ו"חדשניות" שיסייעו להם במטרת העל - פגיעה בביטחון מדינת ישראל ותושביה. ניסיון החדרת אמצעי התקשורת לאגפים הביטחוניים הוא אחד מהם ומצריך תכנון, שיתוף פעולה בין מספר גורמים עוינים, אנשי קשר חיצוניים והערמה על כוחות הביטחון.

התקשורת בין האסירים הביטחוניים ובין גורמים מחוץ לכלא חיונית עבורם לצורך תיאום פעולות והוצאת תכניות טרוריסטיות לפועל, לרבות פיגועים וחטיפת חיילים לצרכי מיקוח, והראיה לכך היא שגורמים אלה מוכנים לשלם עשרות אלפי שקלים עבור החדרת כלי התקשורת אל הכלא.

עבירות הקשורות למתן שוחד לעובד ציבור הן עבירות חמורות ובד"כ מושגות בגין ביצוע עברות אלה עונשי מאסר משמעותיים לריצוי בפועל. קל וחומר שהמעשים חמורים כאשר השוחד בו מדובר מטרתו להניע את הסוהר לשתף פעולה עם גורמים עברייניים שמטרתם בסופו של יום לפגוע בביטחון המדינה.

הגם שישנה חשיבות לתפקידו היחסי של כל אחד מהנאשמים בביצוע התכנית העבריינית, יש לזכור, כי אלמלא כל אחד מהם היה מבצע את תפקידו, לא היתה יוצאת התכנית אל הפועל.

הנאשם 1 הוא הרוח העבריינית החיה בתיק. הוא יזם את ניסיון הכנסת הציוד, ניסה לשחד את הסוהר, יצר קשר עם הנאשם 2 והנחה אותו ואת הסוהר כיצד לפעול, אך ביצוע העבירות לא יכול היה לצאת אל הפועל אלמלא חלקו של הנאשם 2 ששימש כמקור חיצוני להעברת הציוד.

3. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, נקבע, כי יש לנקוט במגמת החמרה כאשר עסקין בעבירות מסוג זה.

א. ת"פ 38497-09-11 **מדינת ישראל נ' תאג'** ואח' - הנאשמת 2, נעדרת עבר פלילי, נפגשה עם סוהר (שהופעל כסוכן) מסרה לו כסף (למטרת שוחד) וטל"ס בהוראת הנאשם 1. הנאשמת 2 הודתה במיוחס לה ואף הסגירה את הנאשם 1. בית המשפט המחוזי גזר עליה 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל ו- 24 חודשי מאסר על תנאי.

ב. ע"פ 8926/11 **פלוני נע' מדינת ישראל** (ערעור על ת"פ 38497-09-11 באשר לנאשם 1) - המערער, שהיה אסיר ביטחוני, פנה לסוהר והציע לו לסייע בהחדרת מכשירים סלולאריים לבית הסוהר בתמורה ל-8,000 ₪ לכל מכשיר. הסוהר הודיע לשב"ס והוחלט להפעילו כסוכן. החלו מגעים טלפוניים בין הסוהר ובין אדם אחר למטרות תיאום אופן העברת המכשירים למערער, אך לבסוף הוחלט, כי הנאשמת תעביר לסוהר את המכשירים המיועדים ואת הכסף וכך היה. הצדדים הגיעו להסדר ובית המשפט המחוזי הטיל עליו 40 חודשי מאסר בפועל, 20 חודשים במצטבר ו-20 חודשים בחופף למאסר שהוא מרצה. כמו כן, הוטלו עליו 10 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.

בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו וציין, כי "לנוכח ריבוי ניסיונות החדרת מכשירים סלולאריים לבתי הסוהר אומצה מדיניות החמרה הדרגתית בעונשים, ונושא זה אף זכה להתייחסות בבית משפט זה (ראו: ע"פ 2891/12 **מדינת ישראל נ' רבעא** [פורסם בנבו] (15.7.2012)). יוצא אפוא, שאין טעם המצדיק את התערבותנו בגזר דינו של בית המשפט המחוזי".

ג. ע"פ 2378/13 חלבי נאסר נ' מדינת ישראל - המערער שהיה אסיר ביטחוני בכלא, שיתף פעולה עם אסיר ביטחוני אחר בהברחת טלפונים לכלא באמצעות סוהר, לו נתן שוחד. בית המשפט המחוזי גזר עליו 3 וחצי שנות מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי.

בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו והדגיש:

"בית משפט זה חזר והדגיש כי יש מקום להחמרה בענישה לגבי הברחת טלפונים סלולריים לאסירים בטחוניים (ע"פ 2891/12 מדינת ישראל נ' מוראד (15.7.2012)), ואף יצאה קריאה מבית משפט זה כי המחוקק יקבע עבירה נפרדת ומיוחדת לעניין זה (ע"פ 5152/12 דסוקי נ' מדינת ישראל (22.4.2013)). המחוקק "הרים את הכפפה" ואך לאחרונה בתיקון מס' 47, התשע"ד-2014, תיקן את סעיף 52 לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), התשל"ב-1971. בעקבות התיקון, קבוע כיום עונש מאסר של שלוש שנים בגין עבירה זו, וכאשר העבירה נעשתה במטרה לפגוע בביטחון המדינה ולסייע לארגון טרור - העונש עומד על עשר שנים (סעיף 52(ב)(3) לפקודת בתי הסוהר)... התיקון לחוק אינו חל בענייננו, אך יש בו כדי להצביע על החומרה היתירה בה רואה המחוקק את העבירה של הברחת טלפונים סלולריים. לעבירה חמורה זו, יש להוסיף את העבירה החמורה, כשלעצמה, של מתן שוחד לסוהר, בה הורשע המערער."

4. על פי הפסיקה, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות ביצוע העבירות, מתחם העונש ההולם בנוגע לעונש המאסר לריצוי בפועל הוא:

א. בנוגע לנאשם 1 בין שנתיים וחצי לחמש שנות מאסר.

ב. בנוגע לנאשם 2 בין שנה לשנתיים וחצי.

5. באשר לנאשם 1, הצדדים הגיעו להסדר טיעון ביחס לעונש המאסר בפועל, במסגרתו יושתו על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל, אותן ירצה שנתיים בחופף ושנתיים במצטבר לעונש מאוד ממושך אותו הוא מרצה היום.

לנאשם 1 יש עבר פלילי ביטחוני מכביד והוא ביצע את העבירה בתוך כותלי הכלא ובעודו מרצה עונש מאסר של 22 שנים בגין עבירות ביטחוניות. מאידך, יש להתחשב בכך, כי הנאשם הודה בביצוע העבירות וחסך זמן שיפוטי יקר.

באשר להסדרי טיעון הדין הוא, כי בדרך כלל יש לכבד הסדרי טיעון. פסק הדין המנחה בעניין התערבות בהסדרי טיעון ניתן על ידי כב' הנשיאה (כתוארה אז) ד' בייניש בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז(1) 577 (2002). שם נפסק כי:

"הכל מסכימים כי האינטרס הציבורי במובנו הרחב מחייב את בתי-המשפט לעודד קיומם של הסדרי טיעון. קיום הסדרי טיעון מאפשר פריסה רחבה יותר של אכיפת החוק ובכך יש כוח מרתיע כשלעצמו, העשוי לאזן את אפקט ההקלה בעונש במקרה הקונקרטי. הסדר הטיעון אשר נכרת בהתאם לכללים ועל-פי שיקולים ראויים, מקצר עינוי הדין של הנאשם ושל נאשמים פוטנציאליים הממתינים לכתב-אישום נגדם. ההסדר מסייע לרשויות האכיפה בהעמדת עבריינים נוספים לדין, והוא מבטיח ענישה שאינה מרוחקת בזמן ממועד ביצוע העבירה. הוא חוסך את המשאבים הרבים המושקעים בניהול הליך פלילי, לעיתים מורכב וממושך, המכביד הן על התביעה והן על הנאשם, והוא מפנה את בית-המשפט העמוס לעיפה לעיסוק בתיקים אחרים..." (שם, בעמ' 607).

באשר למשמעות ביטולו של הסדר טיעון יפים דבריו של הש' ריבלין בבג"ץ 699/07 פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה (26.2.2008):

"ביטול הסדר טיעון לאחר שכבר נערך ונחתם עלול לשאת עמו תוצאות והשלכות לא פשוטות. מקום בו נכרת עם הנאשם הסדר טיעון, נולד לו אינטרס ציפיה והסתמכות. אינטרס זה יש להביא בחשבון ההחלטה אם להתערב בהסדר (בג"ץ 103/96 פנחס כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נ(4) 314 (1996)). יתרה מכך, נאשם שכבר הודה באשמה מסוימת, במסגרת הסדר טיעון שבוטל בדיעבד, אפשר שתפגע יכולתו להוכיח את חפותו. במיוחד כך, מקום בו ניתן פומבי להודאתו של הנאשם ובמקום בו מיוחסת נפקות רבה לדברי ההודיה בשל מעמדו של הנאשם" (סעיף 13 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה ריבלין).

בחינת מעשיו של הנאשם, בנסיבות ביצועם ומידת אשמו של הנאשם, מובילה למסקנה כי העונש המוסכם במסגרת הסדר הטיעון מקל עם הנאשם 1. נתנו משקל לטיעוני ב"כ המאשימה ביחס לטעמים שעמדו בבסיס הסדר הטיעון, ובעיקר לכך שהתביעה הצהירה כי הגיעה להסדר, בין היתר, בשל קשיים ראיתיים. לאור הסברי המאשימה, נראה שההסדר המקל אינו חורג ממתחם הסבירות.

6. באשר לנאשם 2, המלצת שירות המבחן, לא הולמת את נסיבות המקרה. שירות המבחן סבר, כי הנאשם 2 הוא בעל מערכת ערכים נורמטיבית ובעל רצון ויכולות לניהול אורח חיים תקין. כמו כן, לאור ההערכה ששליחתו לריצוי מאסר בפועל, תהיה בעלת השלכות קשות ופוגעות מאוד בו ובמיוחד לבני משפחתו התלויים בו וסמוכים על שולחנו, המליץ שירות המבחן להטיל עליו עונש מאסר שירוצה במסגרת של עבודות שירות.

בעניין זה, ראוי שנחזור למושכלות יסוד, כפי שנקבעו ע"י כב' הנשיא שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל פ"ד לה(4) 313, 318:

"שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, בין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצא באלה. לכן, אין לבוא בטרוניה אל שירות המבחן, אם הוא נותן דעתו בעיקר לאינטרס האישי של הנאשם, ואף מוכן להציע הצעות לשיקום, המעוגנות, לעתים, בהערכה ובהתרשמות ותו לא. השירות רואה את עיקר מעייניו במיצוי של היבט מוגדר של הנתונים, הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע. מכאן כי אל הדברים, העולים מן התסקיר, מצטרפים, בדרך כלל, נתונים רלוואנטיים נוספים, המשמשים יסוד לשיקוליו של בית המשפט, כגון מהות העבירה, הלקחים לגבי האיש ומעשיו, כפי שהם מתגבשים בראייתו של בית המשפט, ועוד.

הנסיבות האישיות של נאשם - לרבות אופיו והתנהגותו הכללית והסיכון שיעבור עבירות נוספות - הן לעולם שיקול רלוואנטי בקביעת מידת העונש, כל עוד אין מדובר באישום, הקובע עונש חובה. אולם הנסיבות הללו אינן ממצות את מה שטעון שיקול עובר לגזרת העונש, ויש בהן רק נדבך אחד או מרכיב אחד מתוך מרכיבים מספר. זאת ועוד, המשקל היחסי של הנסיבות האישיות בזיקתן לעבירה ולנסיבותיה משתנה ממקרה למקרה, וכל עוד אין מדובר בנסיבות יוצאות דופן, מקובל, בדרך כלל, כי ככל שחומרת העבירה גוברת, הרי לצורך קביעת מידת העונש פוחת משקלן היחסי של הנסיבות האישיות המקילות".

ראה גם ע"פ 2669/00 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד ד(3) 685; בש"פ 2244/10 מורז חנוב נ' מ"י (1.4.2010),

(פסקה 7 לפסק-דין של השופט ח' מלצר); רע"פ 10904/04 **מיארה נ' מ"י** (9.12.2004) (פסקה 6 להחלטת השופטת (כתוארה אז) מ' נאור); בש"פ 9405/04 **חופני נ' מ"י** (26.10.2004); רע"פ 6908/04 **איבגי נ' מ"י** (27.7.2004).

ג. הגם שבאשר לנאשם 2, יש להתחשב בכך כי הוא נעדר עבר פלילי, שהוא הודה בביצוע העבירות, הביע חרטה על ביצועו, שהוא נשוי ואב לילדים קטנים והתסקיר שנכתב בעניינו הוא חיובי, עדיין לא ניתן להתעלם מחומרת העבירות ונסיבות ביצוען כפי שפורטו לעיל, המחייבות ענישה מוחשית ולא במסגרת של עבודות שירות. הנאשם 2 הורשע בביצוע עבירה לפי סעיף 52(ב)(2)(א) לפקודה בצירוף סעיף 25 לחוק ולא בביצוע עבירה לפי החלופה החמורה יותר - לפי סעיף 52(ב)(2)(א) בנסיבות ס"ק (3) לפקודה בצירוף סעיף 25 לחוק, דהיינו לא הוכח שביצע את העבירה במטרה לגרום נזק לביטחון המדינה. יחד עם זאת, כאשר הניסיון להחדיר את הצידוד נעשה עבור אסיר ביטחוני ופוטנציאל הנזק הצפוי לביטחון המדינה כתוצאה מהצלחת ההחדרה, הוא רב גם אם לא היתה זו מטרתו של הנאשם, מדובר בנסיבה מחמירה משמעותית, ועל כן מתחייבת ענישה משמעותית הנושאת מסר מרתיע.

7. נוכח האמור, ולאחר וקיבלנו את הסדר הטיעון בנוגע לנאשם 1, אנו דנים את הנאשמים לעונשים הבאים:

הנאשם 1:

- א. 4 שנות מאסר לריצוי בפועל, כאשר שנתיים מתוכן ירצה בחופף ושנתיים במצטבר לכל עונש מאסר שאותו הוא מרצה היום.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו, עבירה בה הורשע בתיק זה, או עבירה בניגוד לפרק ז' לחוק העונשין.
- ג. קנס בסך של 20,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תחתיו.

הנאשם 2

- א. 17 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 08.12.2014 ועד ליום 05.01.2015.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו, עבירה בה הורשע בתיק זה, או עבירה בניגוד לפרק ז' לחוק העונשין.
- ג. קנס בסך של 10,000 ₪ או חודשיים מאסר תחתיו.

בנוסף לאמור, ניתן בזאת צו לחילוט של כספי השוחד בסך 15,000 ₪ ושל הצידוד שנתפס, מכח סעיף 297 לחוק העונשין, כפי שביקשה המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' ניסן תשע"ו, 12 אפריל 2016, במעמד הצדדים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצובר, שופט אב"ד

עמוד 10

